

SCÉNÁŘ
JINDŘICH TOLAR

Pamětník: V podstatě to byl takový hon na čarodějnice, kde vlastně veškerou tu neoficiální a polooficiální scénu úplně zadupali do země rockový muziky.
(1. 11:58-12:09)

Tým: Náš pamětník Jindřich Tolar se narodil v Karlových Varech. A celý jeho život byl ovlivněn emigrací tatínka a části jeho rodiny.

Pamětník: No a pak přišla taková smutnější doba, protože část naší rodiny emigrovala. Táta odešel do Německa, teta, sestřenice a strejda. A najednou jsme se ve školce ocitli jako taková partička dětí, každý z nás měl někoho pryč. Jsme utvořili takovou skupinu, první odbojovou skupinu.
(1. 4:35-5:09)

Tým: Za temnou dobu považuje pan Tolar léta strávená na základní škole, kde měl to štěstí, že ho nepřijali do Pionýra. Na začátku 80. let byl přijat na Střední průmyslovou školu v Ostrově, kde se díky kontaktům rozjela jeho hudební kariéra.

Pamětník: Už přece jenom jsme začali trošičku sledovat ten režim, co tady s náma dělá. Protože ty lidi jsou v tom věku nejcitlivější k tomu, co se děje, k tomu bezpráví. Nebo takovému tomu, že všechno muselo být podle nějaký šablony, co nebylo podle šablony, tak s tím do kotle, to se s váma nikdo nesral. Přišel ředitel školy a kdo neměl vlasy dva centimetry nad límec, tak k holiči. Takhle to prostě bylo brutální.
(1. 9:55-10:28)

Tým: Po maturitě žil Jindřich Tolar v Praze, kde byl obklopen lidmi, kteří se vymezovali proti režimu.

Pamětník: Na tom stejném patře, v tom domě, bydlela rodina Vodrážků, takových významnejch disidentů. A tam u nich vlastně probíhaly ty bytové semináře. Přednášel tam předtím profesor Patočka, ale v té době, kdy už jsem tam byl, si pamatuju Balabána a Václava Malého.
(1. 21:35-21:37) (1. 21:40-22:02)

Tým: Po návratu zpět do Karlových Varů se pan Tolar zapojil do aktivit proti komunistickému režimu, kdy se podílel na vydávání samizdatového časopisu Jazzstop.

Pamětník: Pak se stalo to, že někdy rok 1986/7 tuším, že ta státní bezpečnost udělala zátaž na tu Jazzovou sekci v Praze a vzniklo takový hnutí odporu a začal se vydávat časopis samizdat Jazzstop a můj kamarád Luboš Rychvalský, Karlovarák, v tu dobu byl už v Praze, tak on se v tom poměrně angažoval, takže někdo tady dostal cyklostyl, tam se něco tisklo a já jsem dostal za úkol, tenkrát jsem vyfasoval peníze na materiál, že budu dělat fotodokumentace. Petr Uhl mě dal peníze, Ota Veverka negativy.
(1. 32:25-32:27) (1. 32:36-33:18) (1. 33:36-33:40)

Tým: Díky svým aktivitám se pan Tolar dostal do hledáčku státní tajné bezpečnosti.

Pamětník: A ráno, sedm hodin, zvonek, vtevřu, státní bezpečnost: „Seberte se, jdete s náma“. A teď nás tam až do odpoledne drželi a vyslychali. Koho známe a kdo u nás byl, tak jsem mu říkal nevím, neznám. Už tak jsem byl ponaučenej od těch starších kolegů, jak se chovat.

(1. 27:54-28:03) (1. 28:09-28:26)

Tým: V revolučním roce 1989 už se Jindřich Tolar politicky neangažoval, ale s kapelou odehráli pár revolučních koncertů. Sametovou revolucí to však nekončí a každý z nás může společenské dění ovlivňovat...

Pamětník: Ale určitě to neudělá žádná změna, která by měla přijít zvenčí, ale ty lidi se musí zdokonalovat, každý sám sebe. A každej, kdo udělá malinkej krůček, tak může ovlivnit to svoje okolí. Může ovlivnit svoje kamarády, příbuzný, děti.

(2. 41:58-42:18)